

"כל המלמד בן חברו תורה – מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו".

(מסכת סנהדרין, י"ט, ע"ב)

מי קודם למי – ההורה או המורה???

אבדתו ואבדת אביו - אבדתו קודמת.

אבדתו ואבדת רבו - שלו קודם.

אבדת אביו ואבדת רבו - של רבו קודמת,

שאביו הביאו לעולם הזה,

ורבו שלמדו חכמה מביאו לחיי העולם הבא.

ואם אביו חכם - של אביו קודמת.

...

היה אביו ורבו בבית השבי

פודה את רבו ואח"כ פודה את אביו.

ואם היה אביו חכם – פודה את אביו, ואח"כ פודה את רבו.

משנה בבא מציעא (לג, ע"א)

"אם אביו חכם - של אביו קודמת" - לפי זה די בכך שאביו יהא חכם,

וכבר קודם הוא לרבו, אף אם הרב גדול מאביו בחכמתו.

(הרב ליכטנשטיין, 2009)

"ואם אביו חכם" : חכם = שקול נגד רבו, אזי של אביו קודמת.

(ר' יצחק אלפסי, 1013)

אל לנו לשכוח כי מטרתו הסופית של חינוך היא להביא להשתלבות הפרט בסביבה החדשה. אם יש להימנע מנטישת העבר בצורה מוחלטת אין זה בכדי להשאיר את הפרט בשולי החברה הישראלית, כי אם להקל עליו את המעבר. לדאבוננו קיימים מצבים בהם לא נותר אלא לראות בניתוק הכללי מעל ההורים את הדרך הטובה ביותר, אך זאת בתנאי שנעזור לצעיר להתגבר על הרגשת האשמה שלו אם היא קיימת. (ראובן פוירשטיין ומי' רישל, תשכ"ג)

[פרופ' ראובן פוירשטיין - חתן פרס ישראל. הקים את מכון הדסה ואת המרכז לקידום כושר הלמידה. על פי תורת הלמידה שפיתח לימדו בעבר ומלמדים עד היום אוכלוסיות מוחלשות].

"אין לנו כל נחוץ וצורך בדעות והסכמות האבות, עלינו לכוון את בית הספר העברי כי יהיה מוכשר לתעודתו; אנחנו בתור אנשים מנוסים ובענייני החינוך ותרבות הילדים בכלל, ובתוך אוהבי עמם וחובבי הלשון וחפצים בתחייתה ומוקירים תורתנו ודתנו הקדושה, הננו קובעים הלכות בסדרי הלימודים אשר אנחנו מכוונים היום, ואם ימצאון בני אדם אשר העניין זר להם ויערערו על סידורינו אלה, לא נוכל לשים לב אליהם ולשיחותיהם, לא מהם ולא מהמונם. ובכלל כבר הסכנו לחזיונות כאלה: להתנגדות האבות למורים ולבתי הספר בכלל, וכי יחפצו במלמדים מן העולם הישן".

[מרדכי (לובמן) חביב (1857-1895), מחלוצי החינוך העברי בארץ ישראל ומייסד בית הספר העברי הראשון בעולם].

"אין מקום בעולם שהמורים יפחדו ממש מהשפעת הציבור כמו בארץ ישראל, כי בכל מקום ממלא המורה רק תפקיד של מוציא לפועל בחינוך. או הממלכה או הציבור המאורגן בונה ויוצר את בית הספר ואת מערכת החינוך. מה שאין כן בא"י. המורה הוא הוא שבנה את הכל מן המסד עד לטפחות, הוא היוצר, הוא המחוקק, הוא המוציא לפועל, והוא אף הדיין".

[פנחס שיפמן, 1929, היה סופר ומחנך ידוע שהעמיד תלמידים רבים]